

...След миг ще бъда облак - аз,
Мъжът,
обилния с лъчи и влага. Аз съм дух, а ти
си плът...

/”Да славим пролетта”/

Облакът-мъж и облакът-дух - видима диалектика на конфликтното единство между земя и небе, материя и дух, отсам и отвъд, пространствена определеност и пространствена необятност... Облакът, възплъщение на драматичния двубой в човешката душа, познат на всекиго от нас, но при поета Яворов придобил надчовешки /като преживяване/ и надсубектни /като поетическо внушение/ измерения. И ако в “Да славим пролетта” доминира жизненото начало на въпросното противоречиво единство - всепроникващият и всепобеждаващият Ерос, то в преобладаващата част от Яворовата лирика, събрана в антологията “Подир сенките на облаците”, конфликтната му същност е представена в най-острите ѝ форми. Не ще кажа нищо ново, но за случая е необходимо да преповторя наложената още от д-р Кръстев теза, че Яворов е поет на непримиримите /или по-точно; на много рядко примиряваните/ крайности, на полюсното напрежение, на дисхармонията и подсъзнателните стихии, изразена в красивото и същевременно точно определение “певец на душевни бездни”.

Но въображението на многоликия и все пак единен лирически субект на Яворовата антологична стихосбирка тича не подир самите облаци, а подир техните сенки, подир видимо-невидимите, уловимо-неуловимите отражения на едни от най-ефирните и същевременно най-мимолетните природни образувания. В сравнение с облаците, сенките представят още по-засилена сублимация на материята. Оттам и образите им предполагат още по-дълбока символизация на пространствено-времените ориентири. Сенките като образ, и особено “сенките на облаците”, в значително по-висока степен, отколкото само “облаците” символизират преходността, мимолетността, неуловимостта, но в същото време и неотменността, вариативната възвръщаемост, динамичната изменчивост на пространствено-временния континуум. Те са образи на безтелесната видимост,